

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/130/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112205701
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Holická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1112205701.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Holickej a členov senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobcu: C.. G. Š., O.. XX.XX.XXXX, V. P. XXX, V., zastúpeného advokátskou kanceláriou JAVORČEK & PARTNERS s.r.o., so sídlom Martinengova 36, Bratislava, IČO: 51 972 905 proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. júna 2021 č. k. 6C/22/2012-913 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3000€ a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že žalobca sa po čiastočnom zastavení konania z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby domáhal proti žalovanému náhrady škody spolu v sume 774 050€ s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 774 050€ odo dňa 1.9.2011 do zaplatenia, podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 49Er/1722/2006. Domáhal sa náhrady skutočnej škody v sume 674 050€ a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 100 000€. Rozsudkom zo dňa 6.12.2016 č. k. 6C/22/2012-568 súd prvej inštancie žalobu zamietol. Mal za preukázané splnenie prvej podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to existenciou nesprávneho úradného postupu, keď súd pri vydávaní poverenia nezistil rozpor so zákonom a až na základe námietok povinného 2/ a povinného 3/ ich námietkam proti exekúcii vyhovel a následne exekučné konanie v súlade s § 50 ods. 5 exekučného poriadku zastavil z dôvodu, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom a nebol preukázaný prechod práv na osobu oprávnenú podľa § 37 ods. 3 exekučného poriadku, z čoho vyvodil, že orgán štátu pri posudzovaní zákonných podmienok pred vydaním poverenia exekútorovi postupoval neprávne a tento postup možno kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, keď nesprávnym úradným postupom orgánu štátu nebola spôsobená škoda žalobcovi, ale spoločnosti SLOVENSKÁ MEDIÁLNA AGENTÚRA a.s. Odvolací súd uznesením zo dňa 29.5.2020 č. k. 8Co/137/2017-605 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že poverenie na vykonanie exekúcie nespĺňa podmienky nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., avšak súd úkony predchádzajúce vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie vykonal nesprávne, pretože žiadosť o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul pred vydaním poverenia riadne nepreskúmal a takéto jeho konanie treba považovať za nesprávny úradný postup. Nestotožnil sa však so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v konaní o náhradu škody. Odvolací súd vychádzal z ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda, ako aj z tvrdení žalobcu, že v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, utrpel majetkovú škodu, ktorá zodpovedá nielen zníženiu hodnoty spoločnosti SLOVENSKÁ MEDIÁLNA AGENTÚRA a.s. (ďalej len „SMA“), ale aj hodnoty jeho obchodného podielu v tejto spoločnosti a utrpel aj ujmu na svojom mene a svojej povesti, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že žalobca si neuplatňuje vo svojom mene majetkovú škodu, ktorá vznikla spoločnosti SMA, ale škodu, ktorá vznikla jeho osobe, pričom si uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy a z relevantných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že na uplatnenie takejto náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaní pred súdom je ako poškodený nepochybne oprávnený. Súd prvej inštancie sa tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa vzniku skutočnej škody žalobcovi ako fyzickej osobe znížením hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti náležite nezaoberal, keď ich nesprávne stotožnil so škodou vzniknutou spoločnosti SMA a otázkou vzniku nemajetkovej ujmy poškodením jeho mena a dobrej povesti sa nezaoberal vôbec; nerozlišoval medzi škodou, ktorá vznikla spoločnosti SMA a škodou, ktorá vznikla jemu, hoci v konaní uplatňuje samostatný nárok odlišný od nároku spoločnosti a nevysporiadal sa s námietkou žalobcu, že majetková škoda, ktorú si uplatňuje, spočíva v znehodnotení a v zmenšení jeho aktívneho majetku. Odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ žalobca tvrdí, že nesprávnym úradným postupom mu vznikla škoda stratou hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti a zároveň i nemajetková ujma, ktorú žiada nahradiť v peniazoch, disponuje žalobca aktívnou vecnou legitímáciou na uplatnenie týchto jeho nárokov. V ďalšom konaní preto uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie žalobcom predloženými a označenými dôkazmi, tieto náležite vyhodnotiť, osobitne so zreteľom na ich spôsobilosť preukázať žalobcom tvrdený vznik škody jemu ako fyzickej osobe a na základe výsledkov vykonaného dokazovania posúdiť aj splnenie ďalších zákonom stanovených predpokladov vzniku práva žalobcu na náhradu škody. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, avšak preukázal existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice II v exekučnom konaní sp. zn. 49Er/1722/2006, keď exekučný súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami exekučného poriadku a pred vydaním Poverenie Č.. XXXX*XXXXXX zo dňa 25.9.2006, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora U.. U. Š. riadne nepreskúmal predložené listiny a v dôsledku toho nezistil, pred vydaním poverenia, že predložená notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, a že nebol preukázaný prechod práv na oprávnenú osobu. Uvedené exekučný súd zistil až na základe námietok povinných a teda je zrejmé, že postup exekučného súdu pred vydaním Poverenia je nesprávny. V súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 49Er/1722/2006, čestným vyhlásením manželky žalobcu C.. C. Š., oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi založenými v spise a dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej majetkovej skutočnej škody a jej výšky, keď nepreukázal, že škoda v uplatnenej výške mu vznikla, avšak preukázal vznik a existenciu nemajetkovej ujmy, na náhradu ktorej považoval za primeranú sumu 3000€. Uviedol, že žalobca si náhradu škody v sume 674 050€ uplatnil ako skutočnú škodu, ktorá zodpovedá zníženiu hodnoty spoločnosti SLOVENSKÁ MEDIÁLNA AGENTÚRA a tým aj hodnoty obchodného podielu žalobcu v spoločnosti. Výšku škody preukazoval Odborným vyjadrením Č.. XX/XXXX zo dňa 26.8.2011 vypracovaným znalcom z odboru Ekonómia a manažment, odvetvie kontroling, C.. O. O. vo veci finančnej analýzy predloženej účtovnej dokumentácie za účelom vyčíslenia ekonomickej kategórie EBITDA a jeho Doplnením zo dňa 27.11.2020, vypracovaným C.. O. M. (O.), ktorá však v čase vypracovania Doplnenia už v zozname znalcov zapísaná nebola. Predmetom znaleckého skúmania bol výpočet ekonomickej kategórie EBITDA, ktorá je ekonomická veličina, ktorá predstavuje zisk pred odpočítaním úrokov, daní, odpisov a amortizácie; vyjadruje prevádzkovú výkonnosť spoločnosti, zjednodušene hrubý prevádzkový zisk a je používaná vo finančnej analýze pri porovnávaní výkonnosti medzi rôznymi spoločnosťami alebo odvetviami; táto hodnota určuje do akej miery sú príjmy spoločnosti použité na financovanie prevádzkových sash flow. Priemerná ročná hodnota EBITDA spoločnosti SMA a.s. za obdobie rokov 2004-2006 je v sume 89 579€ a za predpokladu trvania v tom čase existujúcich zmluvných vzťahov počas nasledujúcich minimálne 7 rokov od roku 2007 vrátane a po zrealnení na budúcu hodnotu peňazí s použitím priemernej miery inflácie vo výške 2,4%, bola budúca hodnota sash flow po 7 rokoch od začatia exekúcie určená na sumu 674 050€. V Doplnení k Odbornému vyjadreniu C.. M. (O.) okrem iného uviedla, že pri výpočte ukazovateľa EBITDA vychádzala z účtovníctva

spoločnosti SMA a.s., predovšetkým z Hlavnej knihy za účtovné obdobia 2004, 2005, 2006; zisk po zdanení bol vypočítaný ako rozdiel všetkých výnosových účtov (účtovná trieda 6) a nákladových účtov (účtovná trieda 5). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že mu škoda v uplatnenej sume 674 050€ ako fyzickej osobe, jedinému akcionárovi v dôsledku exekúcie vedenej proti spoločnosti SMA a.s. vznikla, teda, že jeho majetok sa zmenšil o ním vyčíslenú sumu. Žalobca nad všetku pochybnosť nepreukázal, že škoda, ktorej náhrady sa domáhal mu vznikla v deklarovanej výške. Uviedol, že nespochybňuje tvrdenie žalobcu, že došlo k zníženiu hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti v dôsledku zníženia hodnoty spoločnosti, avšak žalobca relevantne nepreukázal výšku ním tvrdenej škody, ktorá mu vznikla. Vzhľadom na žalobcom uplatnenú škodu, ktorej vznik odôvodňoval práve znížením hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti, nemohol prihliadnuť na žalobcom predložené odborné vyjadrenie, pretože bolo vypracované na stanovenie budúcej hodnoty hrubého prevádzkového zisku spoločnosti a nie na stanovenie hodnoty obchodného podielu žalobcu pred zahájením exekúcie a po jej právoplatnom zastavení. Uviedol, že nie je možné stotožniť budúcu hodnotu hrubého prevádzkového zisku s hodnotou obchodného podielu. Stotožnil sa s procesnou obranou žalovaného, že odborné vyjadrenie nepreukazuje hodnotu obchodného podielu žalobcu. K tvrdeniu žalobcu, že v dôsledku nezákonnej exekúcie ako 100% akcionár poškodenej spoločnosti stratil majetkový prínos, ktorý predstavoval ušlý zisk, ktorý by dosiahol predajom spoločnosti v prípade, ak by exekúcia nebola začatá, uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu hypotetickej škody, teda škody, ktorá mu nevznikla. Ušlý zisk nemôže predstavovať zmarenie len zamýšľaného zámeru či prísľubu možného zisku ak nie je majetkový prínos podložený už existujúcimi či reálne dosiahnuteľnými okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že nebyť škodnej udalosti k zamýšľanému zisku by skutočne aj došlo. Z vykonaného dokazovania a z tvrdení žalobcu nie je možné stanoviť, že by jednoznačne i v prípade, že by k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, došlo k predaju spoločnosti SMA a.s. a žalobca teda nepreukázal vznik škody titulom ušlého zisku v dôsledku nerealizovania možného predaja spoločnosti; nepreukázal, že reálne by došlo k predaju, nebyť vytýkaného nesprávneho úradného postupu. Žalobca už vôbec nepreukázal výšku i keď neprípustne hypotetického ušlého zisku, keď len odhadom uviedol sumu 1 000 000 až 2 000 000€ ako možnú cenu pri predaji spoločnosti. Neprihliadol ani na tvrdenie žalobcu, že škodu utrpel tiež tým, že ako jediný akcionár bol ukrátený aj na práve podieľať sa na zisku spoločnosti, čo mu bolo znemožnené, nakoľko spoločnosť po exekúcii v ďalších rokoch vykazovala stratu a ani v súčasnosti nedosahuje výnosy a zisk ako pred exekúciou. Uvedené tvrdenie vo vzťahu k uplatnenej výške škody v sume 674 050€ žalobca nepreukázal, nepreukázal ako sa podieľal na zisku spoločnosti pred začatím exekúcie a ako po jej právoplatnom zastavení a že práve ním uvedená suma 674 050€ je sumou, ktorá predstavuje ušlý zisk. Navyše ním uplatnenú výšku škody primárne odôvodňoval inými dôvodmi. Ďalej uviedol, že žalobca uplatnenú nemajetkovú ujmu odôvodňoval tým, že v dôsledku exekúcie voči spoločnosti, ktorej bol jediným akcionárom a následkom ktorej došlo k zablokovaniu majetku spoločnosti, došlo k negatívnym následkom aj v jeho súkromnom živote, v pracovnej sfére a aj v spoločenskom uplatnení. Z dôvodov uvádzaných žalobcom, z výsluchu žalobcu a z predloženého čestného vyhlásenia jeho manželky mal za to, že žalobca preukázal vznik a existenciu nemajetkovej ujmy. Z tvrdení žalobcu vyvodil, že v dôsledku vytýkaného nesprávneho úradného postupu došlo k závažným negatívnym následkom vo sfére žalobcu, a teda že mu vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. K priznanej sume 3000€ žalobcovi uviedol, že ide o zadosťučinenie za utrpenie žalobcu na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú jeho morálnej integrity, a ku ktorým patrí najmä dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ako aj ďalšie hodnoty, premietnuté vo vnútornom prežívaní žalobcu ako rodinný život, neistota, frustrácia, ako aj dôsledky v jeho pracovnej sfére. Dospel k záveru, že vedením exekúcie voči spoločnosti SMA a.s. v období od 25.9.2006 do 20.11.2008 boli negatívne dotknuté všetky zložky morálnej integrity žalobcu, nakoľko je zrejmé, že exekúcia i keď vedená voči obchodnej spoločnosti za stavu, že žalobca bol jediný akcionár a predseda predstavenstva, pričom išlo o rodinnú firmu, mala výrazný vplyv na osobu žalobcu, na jeho pracovný a aj súkromný život, nakoľko práve žalobca bol nútený vykonávať všetky kroky a riešiť všetky problémy vzniknuté v súvislosti s exekúciou. Je zrejmé, že následky exekúcie sa ho bytostne dotýkali. Pri hodnotení následkov vychádzal z tvrdenia žalobcu, ako aj zo skutočností, ktoré považoval za nepochybné, vzhľadom na uvedené a vzhľadom na to, že exekúcia za daného stavu, by mala dopad a dosah na život ktorejkoľvek osoby, mala by vplyv tiež na osobnostnú sféru, povesť a spôsobila by zmeny v spôsobe života. Mal za preukázané, že viac ako 2 roky trvajúce exekučné konanie bolo spôsobilé negatívne ovplyvniť žalobcu, jeho život, jeho osobnosť, psychiku, správanie, dobré meno, rodinný a spoločenský život a malo tiež vplyv na pracovné uplatnenie. Exekučné konanie možno podľa názoru súdu bez ďalšieho považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na jeho právach. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil dopady do osobnostnej sféry žalobcu a taktiež zohľadnil, že v prípade odškodnenia obete

násilného trestného činu by bola horná hranica za ublíženie na zdraví, ťažkú ujmu na zdraví, smrť, znásilnenie, sexuálne násilie spôsobené trestným činom v sume 13 450€, nakoľko v roku 2008 bola výška minimálnej mzdy 269€. Poukázal aj na rozhodnutie najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 zo dňa 27.4.2006, ktorý sa vyjadril, že priznávanie premrštených súm, by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach. Ďalej dospel k záveru, že žalobca preukázal, že nemajetková ujma, ktorá mu vznikla má priamu príčinnú súvislosť s exekúciou vedenou voči obchodnej spoločnosti SMA a.s.; žalobcovi vznikla ujma ako priamy a bezprostredný, nie sprostredkovaný, dôsledok vedenej exekúcie. Je zrejmé, že v prípade, že by poverenie na vykonanie exekúcie nebolo exekučným súdom vydané, nedošlo by k exekúcii a nenastali by následky, v dôsledku ktorých nemajetková ujma žalobcovi vznikla. Žalobu v časti uplatnených úrokov z omeškania zamietol s odôvodnením, že žalovaný so zaplateným náhrady nemajetkovej ujmy nie je v omeškaní. Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká žalovanému až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, v ktorom súd určí lehotu na zaplataenie priznaného nároku a až nesplnením takto uloženej povinnosti zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v stanovenej lehote sa žalovaný dostáva do omeškania. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Co/15/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, zošit 3, pod. por. č. 45/2000. Žalobcom navrhnuté znalecké dokazovanie znalcom z odboru Ekonomie za účelom stanovenia výšky škody a znalcom z odboru Psychológia za účelom preukázania nemajetkovej ujmy žalobcu nevykonali z dôvodu, že žalobca vykonanie znaleckého dokazovania podmienil skutočnosťou, že tento dôkaz navrhuje len v prípade, ak by mal súd za to, že je to potrebné a účelné. Súd však rozhoduje, ktoré dôkazy navrhnuté stranami sporu vykoná a nemôže z vlastnej iniciatívy vykonávať dokazovanie, ktoré by bolo v prospech tej ktorej sporovej strany. Konštatoval, že konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi a len v prípade, že nie je v jej možnostiach, ten ktorý dôkaz zabezpečiť, zabezpečí ho súd. Žalobca neuvádzal žiadne relevantné okolnosti, z ktorých by vyplynulo, že nie je v jeho možnostiach predložiť dôkazy preukazujúce ním tvrdenú výšku škody. Napokon sám žalobca tiež uviedol, že má za to, že ním predložené odborné vyjadrenie a závery v ňom uvedené sú správne a dostatočne preukazujú výšku vzniknutej škody. Na uvedenom žalobca zotrval aj po predbežnom právnom posúdení veci zo strany súdu a oznámení súdu, ktoré dôkazy vykoná. V tejto súvislosti poukázal na čl. 6 ods. 1 a čl. 8 C.s.p.. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., teda podľa pomerného úspechu žalovaného v spore tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil z dôvodu, že mu žiadne trovy konania nevznikli. Žalobca mal v konaní úspech v priznanej časti istiny 3000€ a žalovaný bol úspešný v časti istiny v sume 674 050€, teda v časti uplatnenej náhrady skutočnej škody, v časti v ktorej žalobu zamietol. Úspech žalobcu predstavuje 0,44%, úspech žalovaného 99,56% a teda celkový úspech žalovaného predstavuje 99,12%. Zároveň uviedol, že v prípadoch, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko nemožno žalobcu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu bolo nevyhnutné považovať za procesne úspešného v časti nároku o zaplataenie nemajetkovej ujmy 3000€, keďže mal úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia týkajúca sa náhrady nemajetkovej ujmy závisela výlučne od úvahy súdu.

2. Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej súd žalobu zamietol, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 674 050€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne od 1.9.2011 do zaplataenia a sumu 100 000€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne za obdobie od právoplatnosti rozsudku vo veci samej do zaplataenia a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevykonali navrhnuté dôkazy podstatné pre posúdenie nároku a jeho výšky, nesprávne právne posúdil nárok žalobcu, jeho postupom došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces a súdnu ochranu a konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie. Uviedol, že preukázal, že bol a aj je výlučným vlastníkom spoločnosti SMA, ktorá nemala nikdy vystupovať v exekučnom konaní ako povinná osoba; pred exekúciou išlo o úspešnú, prosperujúcu a života schopnú firmu, ktorá bola jednotkou na trhu v oblasti reklamy, inzercie a propagácie na majetku Železničnej spoločnosti Slovensko a.s. a Železníc SR (ďalej aj ako „ŽSS a ŽSR“) a v dôsledku exekúcie mala zablokované účty, všetok majetok a nemohla absolútne vykonávať svoju podnikateľskú činnosť, plniť zmluvné záväzky svojim dodávateľom, ani platiť

za elementárne služby, bola nútená ukončiť všetky zmluvy aj pracovné, ktoré mala uzavreté, čo viedlo k jej faktickej likvidácii, obratovo klesla o takmer 100% a v ďalších rokoch vykazovala stratu, pričom ani po exekúcii sa nedostala na svoju niekdajšiu pozíciu, keďže jej miesto na trhu po jej nezákonnom odstránení z trhu využili a zaplnili iné spoločnosti. Aj keď sa predložené dôkazy primárne týkajú spoločnosti SMA, pretože sa majetková škoda žalobcu odvíja od hospodárskeho výsledku, obrátov a tržieb spoločnosti a jej osudu a postavenia na trhu, sú tieto dôkazy relevantné aj pre toto konanie, pretože 100% vlastníkom SMA bol žalobca, súčasne bol predseda predstavenstva a generálny riaditeľ (zamestnanec) a do začatia exekúcie pracovala v tejto spoločnosti aj jeho manželka. Prišli zo dňa na deň o svoj 100% príjem, pretože v dôsledku zablokovania účtov spoločnosti nebolo možné počas takmer 2 rokov aby im bola vyplácaná riadna mzda; za 2 roky prišli cca o 100 000€ a súčasne o rodinnú firmu. Uplatňoval teda škodu, ktorú utrpel na svojom majetku-spoločnosti SMA, a to znížením jej hodnoty, pričom došlo tiež k zníženiu jeho príjmu ako zamestnanca a k zníženiu jeho príjmu z dividend na 0. Suma, ktorú by utŕžil z predaja spoločnosti pred exekúciou je neporovnateľne vyššia ako suma, ktorú by získal z jej predaja po exekúcii alebo v súčasnosti; navyše, keďže spoločnosť v ďalších rokoch vykazovala stratu, bol ako jediný akcionár aj zamestnanec ukrátený aj na práve podieľať sa na zisku z tejto spoločnosti aj po ukončení exekúcie. Ide o celoživotnú traumu, pretože nezákonná exekúcia mu zmenila násilným spôsobom osud do konca života, ktorý by si slobodne nevybral. Namietal, že jeho vlastnícke právo na spoločnosť je rovnaké ako právo akéhokoľvek iného vlastníka k hnuiteľnej, či nehnuteľnej veci; zaslúži si rovnakú ochranu ako akýkoľvek iný vlastník a teda ako vlastník mal mať právo podieľať sa na poberaní úžitkov z tejto veci a na disponovaní s vecou, zhodnocovať a rozmnožovať svoj majetok a o toto bol ukrátený. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že ide o škodu len hypotetickú nesúhlasil ani s jeho záverom, že nepreukázal, že by mu majetková škoda vznikla a namietal, že po exekúcii jeho firma (t.j. aktívny majetok) a trhové postavenie boli extrémne a nenávratne poškodené, po exekúcii nebolo možné kontinuálne pokračovať v podnikaní, o túto firmu už nik nemal záujem, mala nálepku skrachovaného a smoliarskeho subjektu a jej miesto na trhu nahradili iné subjekty, žalobca nemohol zo svojej firmy viac poberať úžitky a škoda, ktorú požaduje iba čiastočne predstavuje zníženie hodnoty jeho aktívneho majetku a budúcich výnosov a platu. Z predložených najmä účtovných dokumentov spoločnosti je zreteľné, že zisk sa zmenil na stratu a aj hodnota na trhu na 0. Strata hodnoty firmy sa prejavila aj na strate hodnoty jeho obchodného podielu. Výšku škody riadne preukázal a to Odborným vyjadrením spracovaným znalkyňou C.. O. O.K. (X. F. M.) v spojení s jeho doplnením, v ktorom znalkyňa podrobne vysvetlila ako dospela k jednotlivým výsledkom, z čoho vychádzala, prečo použila práve veličinu EBITDA a 7-ročné obdobie. Následne vzhľadom na opätovné námietky žalovaného požiadal súd prvej inštancie o ustanovenie znalca a napriek tomu, že predniesol návrh na vykonanie znaleckého dokazovania a uviedol aj dôvody, pre ktoré nie je v jeho možnostiach tento dôkaz obstaráť, súd jeho návrhu na vykonanie dokazovania nevykonával, aj keď v zmysle § 207 ods. 1 C.s.p. je súd povinný na návrh znalca ustanoviť. Trval však na tom, že výška škody bola riadne preukázaná, keď znalkyňa ju určila pomocou veličiny EBITDA, ktorá je celosvetovo dlhodobo preferovaná medzi znalcami na ocenenie hodnoty firmy a slúži aj investorom na objektívne posúdenie a rozhodnutie, či danú firmu majú kúpiť alebo nie a znalkyňa ňou ocenila spoločnosť SMA v čase bezprostredne pred exekúciou. Znalčka vychádzala z hlavných kníh SMA a zvolila obdobie 7 rokov ako koeficient, ktoré je taktiež bežne znalcami používané v obdobných prípadoch. Trval na tom, že uniesol bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno ohľadom vzniku škody, jej výšky a aj príčinnej súvislosti, nakoľko je nepochybné, že len v dôsledku nezákonnej exekúcie došlo k zastaveniu činnosti spoločnosti SMA a poklesu jej tržieb na takmer 0, vykazovaniu hospodárskej straty a k zlikvidovaniu pozície na trhu. Predložil účtovné dokumenty, Odborné vyjadrenie, Doplnenie, dôkazy preukazujúce plány a vízie, ako aj zmluvnú dokumentáciu, z ktorých ním tvrdené skutočnosti vyplývajú, avšak súd sa týmito dôkazmi nezaoberal, odignoroval ich, ani v odôvodnení rozsudku sa s týmito dôkazmi nevysporiadal a škodu označil ako hypotetickú. K výkladu pojmu škoda v zmysle § 442 ods. 1 Obč. zákonníka poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21. decembra 2009. Uviedol, že v konaní nepožadoval náhradu ušlého zisku, ktorý utrpel z dôvodu, že po exekúcii začala spoločnosť vykazovať hospodársku stratu, a teda sa ako jej jediný akcionár/spoločník nemohol podieľať na zisku, ktorý spoločnosť SMA pred exekúciou dosahovala; uvedené uvádzal len na dokreslenie a preukázanie, že reálna škoda, ktorú utrpel, je ďaleko vyššia, než akú požaduje v konaní. Napadnutý rozsudok podľa jeho názoru odporuje záväznému právnemu názoru odvolacieho súdu vysloveného v jeho uznesení, keď odvolací súd uznal jeho aktívnu vecnú legitimitáciu a fakticky potvrdil, že v dôsledku exekúcie mu škoda vznikla/mohla vzniknúť; súdu prvej inštancie vytkol, že sa už v prvom rozsudku nezaoberal tvrdeniami žalobcu týkajúcimi sa vzniku jeho skutočnej škody v podobe zníženia hodnoty jeho majetku a týmito skutočnosťami a dôkazmi sa súd prvej inštancie nezaoberal ani po vrátení veci na ďalšie konanie. Zároveň žiadal náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do iných práv (najmä

poškodenie dobrého mena, dobrej povesti na podnikateľskom trhu, zničenie 9 rokov profesionálnej kariéry, obrovský zásah do súkromia a dlhodobé poškodenie zdravia) a trvalej násilnej zmeny osudu až do smrti. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy prináleží, ale nestotožnil sa s jeho záverom, že suma 3000€ je primeraná a spravodlivá; žiadal sumu 100 000€, ktorú považuje za primeranú vzhľadom na rozsah, dĺžku trvania exekúcie, ktorej následky pretrvali aj po jej skončení a trvajú dodnes a budú trvať po celý zvyšok jeho života. Namietal nedostatočné odôvodnenie a v dôsledku toho nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, keď svoje rozhodnutie v tejto časti súd odôvodnil iba poukazom na odškodnenie obetí násilných trestných činov podľa zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z.z., pričom namietal, že v čase uplatnenia jeho nároku na súde ešte nebolo účinné ustanovenie § 17 ods.4 zákona č. 514/2003 Z.z., a teda ide o nezákonnú retroaktivitu. Uviedol, že v iných prípadoch, na ktoré aj poukazyval, sú priznávané náhrady niekoľko desiatok tisíc eur za zverejnenie jedného hanlivého článku a jemu, ktorý utrpel mnohonásobné doživotné ujmy, zásahy do viacerých osobnostných sfér, pričom išlo a zásahy opakujúce, dlhotrvajúce, má byť priznaná iba symbolická suma 3000€. Ďalej uviedol, že úrok z omeškania predstavuje príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Obč. zákonníka), a teda sleduje osud hlavnej veci, spoločne s nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy napáda aj rozhodnutie súdu v časti úrokov z omeškania a keďže odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu, pre prípad úspechu v odvolacom konaní, napáda aj výrok o náhrade trov konania. Ďalej uviedol, že v dôsledku exekúcie mu bol nezákonne zlikvidovaný jeho aktívny majetok, čím došlo k porušeniu jeho vlastníckeho práva (garantovaného v čl. 20 Ústavy SR) a zároveň, keďže išlo o majetok slúžiaci na výkon podnikateľskej činnosti, došlo aj k porušeniu jeho práva slobodne podnikat' prostredníctvom ním zvolenej právnej formy (garantovaného v čl. 35 Ústavy SR). Postup a rozhodnutie súdu zasiahlo aj do jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, keď súd svoje závery neodôvodnil, nevysporiadal sa s rozhodujúcimi námietkami, dôkazmi a tvrdeniami žalobcu, podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok arbitrárny, zmätočný a nepreskúmateľný. K odvolaniu priložil aj svoje vyjadrenie k záverom súdu prvej inštancie, k správnosti a zákonnosti napadnutého rozsudku a k súdnemu konaniu, v ktorom namietal nesprávnosť tvrdenia žalovaného, že „na základe rovnakých podkladov si uplatňuje náhradu ušlého zisku v inom konaní...“ a uviedol, že v tomto konaní si uplatňuje škodu ako fyzická osoba vlastníaca aktívny majetok (spoločnosť SMA) a v druhom konaní si uplatňuje škodu právnická osoba sama za seba. Ďalej namietal nesprávnosť tvrdenia žalovaného, že „hodnota obchodného dielu sa určuje z čistého obchodného imania spoločnosti...“, uviedol, že žalovaný toto svoje tvrdenie nepodporil vysvetlením a dôkazom, že tak ako tvrdí prebehol konkrétny predaj nejakej reklamnej spoločnosti v praxi a poukázal na Chartu základných práv EÚ „Sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou.“ a na to, že v zmysle trhovo sociálneho systému je hlavnou praxou pri prípadnom predaji dopyt a ponuka. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že „... žalobca nepreukázal že v tomto prípade nie je dostatočnou satisfakciou vyhovieť námietkam a zastavenie exekúcie.“, uviedol, že žalovaný mal preukázať, že zastavenie exekúcie po 2 rokoch, ktorej výsledkom je zlikvidovaný jeho aktívny majetok a doživotná trauma a následná zmena jeho života je „dostatočnou satisfakciou“. Poukázal na to, že v zákone chýbajú podstatné definície, ako sa určuje skutočná škoda a ušlý zisk; konštatoval, že výkonná a zákonná moc nemajú záujem na tom, aby subjekty práva boli riadne a spravodlivo odškodňované, pri tom však existujú presné a detailné pravidlá na odškodňovanie za nedodanie elektrickej energie súkromným subjektom. Žiadal preto aby súd „dotvoril“ právo tak, aby jeho právo na odškodnenie bolo spravodlivo naplnené, súd mu priznal odškodné 0€ a teda jeho právo na odškodnenie bolo súdom odopreté. Uviedol, že súd podľa jeho názoru vykladá zákon zakázaným spôsobom, pretože odškodňovací zákon nepozná pojem „príčinná súvislosť a to bezprostredná a priama“ a navyše Krajský súd jasne ustálil, že je aktívne legitimovaná osoba. Ďalej vo svojom podaní poukázal na porovnanie ekonomických výsledkov spoločnosti SMA, zaoberal sa veličinou EBITDA a namietol, že súd sa nezaoberal jeho právami garantovanými právom EÚ a Ústavou SR, nerozlišoval medzi tromi časovými obdobiami rôznej intenzity zásahu a obmedzenia jeho základných ľudských práv a slobôd, keď prvé obdobie bolo od podania návrhu súdnym exekútorom na súd po zablokovanie celého majetku, druhé obdobie nastalo od zablokovania celého majetku po jeho odblokovanie a tretie obdobie nastalo po odblokovaní majetku a peňazí spoločnosti a naďalej trvá. Poukázal aj na iné rozsudky, ktorými súd priznal odškodnenie a uviedol, že v jeho prípade nestanovil jasne a jednoznačne intenzitu a časovú dĺžku zásahu do jeho základných práv a slobôd, z ktorých možno vidieť, že súd vo všeobecnosti priznáva veľmi nízke sumy oproti žalovaným sumám, čím priznáva niekoľko násobne väčšiu ochranu škodcovi ako poškodenému, avšak jemu priznal len symbolické odškodné.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel, podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný, žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne žiadal v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti s požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy, keď neprodukoval žiadne dôkazy s výnimkou jeho subjektívnych tvrdení v rámci výsluchu a čestného vyhlásenia jeho manželky. Zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy, t.j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená, na náhradu nemajetkovej ujmy a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/1684/2010 zo dňa 29.6.2011. V rozpore s uvedeným súd prvej inštancie prezumoval existenciu nemajetkovej ujmy, hoci z vykonaného dokazovania nemohla vyplynúť existencia nemajetkovej ujmy, ktorú by bolo potrebné saturevať peňažnou formou. Podľa jeho názoru v prípade žalobcu predstavovalo primeranú satisfakciu už samotné konštatovanie porušenia práva v podobe zastavenia exekučného konania sp. zn. W. na základe uznesenia Okresného súdu Košice II sp. zn. 49Er/1722/2006 zo dňa 22.6.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 1CoE/119/2007-263 zo dňa 30.5.2008, nakoľko bolo vyhovené námietkam povinných. Žalobca v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy musí uniesť bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma v jednotlivých oblastiach života vznikla (§ 17 ods. 3 Zákona č. 514/2003 Z.z.), a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nesplnenie tejto procesnej povinnosti by malo, pri správnom posúdení veci súdom, viesť k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. Ak súd prvej inštancie prezumoval existenciu nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu, a to s poukazom na všeobecné dopady vedenia exekúcie do osobnostnej sféry ktorejkoľvek osoby (bez špecifikácie konkrétnych individuálnych negatívnych následkov do osobnostnej sféry žalobcu) a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3000€, vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že v priebehu konania na súde prvej inštancie namietal relevanciu žalobcom predloženého čestného vyhlásenia jeho manželky z dôvodu, že bolo vyhotovené výlučne na základe jednostrannej požiadavky žalobcu bez toho, aby mal žalovaný možnosť ovplyvniť obsah predmetného čestného vyhlásenia (doplňujúcimi otázkami a pod.). Súčasne predložené čestné vyhlásenie bolo vypracované blízkou osobou žalobcu, ktorá má zároveň ekonomický záujem na výsledku sporu, čo mohlo do značnej miery ovplyvniť jeho obsah. Čestné vyhlásenie vzhľadom na svoju dôkaznú silu ani nebolo spôsobilé verifikovať vznik, prípadne existenciu nemajetkovej ujmy žalobcu. S týmito námietkami sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal. Súd prvej inštancie preto podľa jeho názoru dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď na základe vykonaného dokazovania nebolo možné bez dôvodných pochybností dospieť k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3000€, nakoľko skutkové zistenia súdu prvej inštancie o vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu neobstoja vo svetle vykonaného dokazovania. Ďalej namietal, že žalobca nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou nemajetkovou ujmov, a preto aj v tejto otázke súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z hľadiska príčinnej súvislosti bolo v prejednávanej veci významné, či žalobcom namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice II bol podstatnou, rozhodujúcou a hlavnou príčinou toho, že žalobcovi vznikla ním uplatnená nemajetková ujma. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Podľa jeho názoru k hypotetickému vzniku žalobcom uplatnenej škody mohlo dôjsť výlučne v príčinnej súvislosti s Notárskou zápisnicou Č.. O. XXX/XX, O. XXX/XX zo dňa 26.5.1999, spísanou notárkou L.H.. Y. Š., čo vylučuje existenciu príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a škodou (vrátane nemajetkovej ujmy). V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.3.2012 sp.zn. 7Cdo/27/2011, z ktorého vyplýva, že z hľadiska príčinnej súvislosti je nevyhnutné diferencovať medzi primárnou skutočnosťou, ktorá viedla k vzniku škody a ostatnými sekundárnymi skutočnosťami nadväzujúcimi na primárnu skutočnosť, kedy existencia sekundárných skutočností je irelevantná a nepredstavuje spôsobilý titul pre náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V prípade žalobcu bola touto primárnou skutočnosťou podľa jeho názoru Notárska zápisnica a nie žalobcom namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Košice II. Na túto skutočnosť žalovaný v konaní poukazoval, avšak súd prvej inštancie sa s predmetnou kľúčovou okolnosťou vôbec nevysporiadal. V tomto kontexte napadnutý rozsudok v rámci posúdenia existencie príčinnej súvislosti napíňa prvky arbitrárnosti a

svojvoľnosti. Podľa jeho názoru zodpovednosť štátu nie je možné robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Základnou vlastnosťou príčinnej súvislosti je totiž priamosť spôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo a bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného považoval námietky žalovaného za nedôvodné a nepreukázané. Uviedol, že uniesol bremeno tvrdenia a doložil aj čestné prehlásenie jeho manželky, fotodokumentáciu jeho zdravotného stavu a navrhol aj ustanovenie súdneho znalca z odboru psychológie, ako nezávislej odbornej osoby, ktorá by preskúmala dopad exekúcie na žalobcu z hľadiska nemajetkovej sféry. Nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu, že by v danom prípade malo byť postačujúce len konštatovanie porušenia práv v podobe zastavenia exekúcie. Uviedol, že žalovaný spochybňuje ním predložené čestné vyhlásenie jeho manželky, avšak sám nedoložil žiaden dôkaz o opaku a ani nenavrhol vypočuť manželku žalobcu alebo aspoň aby jej mohol písomne položiť nejaké otázky. Popretie skutkových tvrdení žalobcu v tejto otázke žalovaným podľa jeho názoru nebolo účinné. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a nemajetkovou ujmom. Poukázal na uznesenie odvolacieho súdu, ktorý potvrdil, že postup exekučného súdu predstavuje nesprávny úradný postup a žalobca je aktívne vecne legitimovaný, čím fakticky potvrdil, že zodpovedným je práve exekučný súd, ktorý pochybil a v dôsledku jeho postupu vznikla žalobcovi škoda. Ďalej uviedol, že len samotná notárska zápisnica nemala dopad na spoločnosť SMA ani žalobcu; len na základe notárskej zápisnice by exekútor nemohol zablokovať majetok žalobcu. Žiadal, aby odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovel; v ostatnom sa pridržiaval ním podaného odvolania.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že nie je dôvodné odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaného. Žalovaný svojím odvolaním napadol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobe žalobcu vyhovel v sume 3000€; žalobca, i keď uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu, nenamietal nesprávnosť rozsudku v časti priznanej mu sumy 3000€ a ani v časti zamietnutia úrokov z omeškania zo sumy 100 000€ za obdobie od 1.9.2011 do právoplatnosti rozsudku, v tejto časti nenavrhol rozsudok zmeniť a úroky za toto obdobie nežiadal priznať, odvolací súd preto v súlade s § 124 ods. 1 C.s.p. posúdil odvolanie žalobcu podľa jeho obsahu ako smerujúce proti rozsudku súdu prvej inštancie vo zvyšnej zamietajúcej časti.

6. Vzhľadom na uvedené predmetom odvolacieho konania bol žalobcom uplatnený nárok proti žalovanému na zaplatenie sumy 674 050€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 674 050€ za obdobie od 1.9.2011 do zaplatenia a sumy 100 000€ spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 100 000€ za obdobie od právoplatnosti rozsudku do zaplatenia.

7. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal dokazovanie v medziach dôkazných návrhov sporových strán v dostatočnom rozsahu, potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu v časti, v ktorej sa domáhal proti žalovanému náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu; ako aj pre posúdenie opodstatnenosti argumentácie žalovaného, na ktorej založil svoju obranu v spore. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 191 C.s.p. a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel tak, k správny záverom, že žalobca v konaní preukázal existenciu nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní, ale neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej majetkovej skutočnej škody a jej výšky, avšak preukázal vznik a existenciu nemajetkovej ujmy v dôsledku vedenej exekúcie voči spoločnosti SMA v období od 25.9.2006. do 20.11.2008, za ktorú považoval ako primeranú satisfakciu sumu 3000€, pričom žalobca preukázal, že nemajetková ujma, ktorá mu vznikla má priamu príčinnú súvislosť s exekúciou vedenou voči obchodnej spoločnosti SMA. Svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p., keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu a ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil po skutkovej aj právnej stránke, vysporiadal sa so všetkými

rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie preto nemožno považovať za svojoľné, či zjavne neodôvodnené.

8. Žalobca aj žalovaný vo svojich odvolaniach, v ich podstatných častiach, zotrvali na svojich námietkach a argumentoch prednesených v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý sa však s nimi dôsledne vysporiadal, keď poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. Odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. a v podrobnostiach na ne odkazuje.

9. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.5.2020 č.k. 8Co/137/2017-605, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 6.12.2016 č.k. 6C/22/2012-568 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že úkony súdu predchádzajúce vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie treba považovať za nesprávny úradný postup, avšak nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia v konaní o náhradu škody. Odvolací súd vychádzal z § 9 ods. 4 zákona 514/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda; ako aj z tvrdení žalobcu, že v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a resp. nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, utrpel majetkovú škodu, ktorá zodpovedá nielen zníženiu hodnoty spoločnosti SMA, ale aj hodnoty jeho obchodného podielu v tejto spoločnosti a zároveň utrpel ujmu aj na svojom mene a svojej povesti, a preto si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy. Súdu prvej inštancie odvolací súd vytkol, že sa nezaoberal tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa vzniku skutočnej škody žalobcovi ako fyzickej osobe znížením hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti, keď ju nesprávne stotožnil so škodou vzniknutou spoločnosti SMA; a otázkou vzniku nemajetkovej ujmy, poškodením jeho mena a dobrej povesti. V ďalšom konaní uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie žalobcom predloženými a označenými dôkazmi a náležite ich vyhodnotiť, osobitne so zreteľom na ich spôsobilosť preukázať žalobcom tvrdený vznik škody jemu ako fyzickej osobe a na základe výsledkov vykonaného dokazovania posúdiť aj splnenie ďalších zákonom stanovených predpokladov vzniku práva žalobcu na náhradu škody, a to existencie škody (skutočnej škody na majetku žalobcu ako fyzickej osoby) a nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nemajetkovej ujmy a nesprávnym úradným postupom.

10. V ďalšom konaní súd prvej inštancie v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu vyhodnotil vykonané dôkazy, zaoberal sa aj Odborným vyjadrením č. XX/XXXX zo dňa 26.8.2011 vypracovaným znalcom z odboru Ekonomie a manažment, odvetvie kontroling, C.. O. O. vo veci finančnej analýzy predloženej účtovnej dokumentácie za účelom vyčíslenia ekonomickej kategórie EBITDA a jeho doplnením zo dňa 27.11.2020, a to z hľadiska spôsobilosti týchto dôkazov preukázať tvrdenia žalobcu, že sa mu zmenšil jeho majetok, keď došlo k zníženiu hodnoty spoločnosti SMA a tým aj hodnoty jeho obchodného podielu v spoločnosti, pričom správne poukázal na to, že žalobcom predložené odborné vyjadrenie bolo vypracované na stanovenie budúcej hodnoty hrubého prevádzkového zisku spoločnosti a nie na stanovenie hodnoty obchodného podielu žalobcu pred zahájením exekúcie a po jej právoplatnom zastavení, na základe čoho dospel aj k správne záveru, že žalobca nepreukázal, že sa jeho majetok znížil o ním vyčíslenú škodu a že mu v takejto výške vznikla škoda ako fyzickej osobe, jedinému akcionárovi v dôsledku exekúcie vedenej proti spoločnosti SMA, keď nie je možné stotožniť budúcu hodnotu hrubého prevádzkového zisku s hodnotou obchodného podielu. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne zaoberal aj ďalšími tvrdeniami žalobcu, a to, že mu nebolo umožnené podnikáť a nedosiahol zisk; že ak by spoločnosť predával v roku 2006, bol by jeho zisk cca 1000 000 až 2000 000 eur, a že ako jediný akcionár bol ukrátený aj na práve podieľať sa na zisku spoločnosti, na základe ktorých tvrdení skúmal žalobcom uplatnenú majetkovú ujmu aj z hľadiska ušlého zisku, z ktorými tvrdeniami sa aj z tohto hľadiska dostatočne vysporiadal. Vo svojom odvolaní žalobca opätovne tvrdí, že on s jeho manželkou ako zamestnanci stratili svoj pravidelný mesačný príjem a tiež, že stratil príjem z dividend, z čoho vyplýva, že mal stratiť očakávaný majetkový prínos, avšak napriek tomu tvrdí, že nepožaduje náhradu ušlého zisku a považuje za nesprávne tvrdenia súdu prvej inštancie o nepreukázaní ušlého zisku. Ďalej v odvolaní tvrdil, že strata hodnoty firmy sa prejavila aj na strate hodnoty jeho obchodného podielu, avšak v konaní ani

neuviedol skutkové tvrdenie, akej sume má zodpovedať strata hodnoty jeho obchodného podielu a o výške škody spočívajúcej v strate hodnoty obchodného podielu nepredložil žiaden dôkaz, keď túto nemožno považovať za preukázanú predloženým odborným vyjadrením a jeho doplnením, obsahujúcim výpočet ekonomickej kategórie EBITDA, ktorá aj podľa tvrdenia žalobcu vyjadruje hodnotu firmy, nie však hodnotu obchodného podielu žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za dôvodné ani námietky žalobcu, že jeho vlastnícke právo na spoločnosť SMA je rovnaké ako právo akéhokoľvek iného vlastníka k hnuiteľnej, či nehnuteľnej veci, k hmotnému či nehmotnému majetku a zaslúži si rovnakú ochranu ako akýkoľvek iný vlastník. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že obchodná spoločnosť nie je hnuiteľnou alebo nehnuteľnou vecou, ktoré nemajú právnu subjektivitu, ale obchodná spoločnosť je právnickou osobou, ktorá je sama spôsobilá mať práva a povinnosti a nevzťahuje sa na ňu právna úprava vecí hnuiteľných a nehnuteľných ale osobitná právna úprava obchodných spoločností, obsiahnutá v Obchodnom zákonníku. Žalobca tiež namieta, že v konaní žiadal ustanoviť súdom znalca z odboru Ekonomie, avšak podľa názoru odvolacieho súdu z jeho tvrdení nie je zrejmé, aká konkrétna odborná otázka mala byť súdom ustanoveným znalcom zodpovedaná, keď zároveň trvá na tom, že výška škody bola preukázaná predloženým odborným vyjadrením a jeho doplnením pomocou veličiny EBITDA, ktorá preukazuje, akú hodnotu má firma v danom čase. Takéto ocenenie spoločnosti však nijako nepreukazuje, o čo sa zmenšil majetok žalobcu ako fyzickej osoby a toto nie je zrejmé ani z tvrdení žalobcu, podľa ktorých si uplatnil škodu, ktorú utrpel znížením hodnoty spoločnosti. Táto hodnota však vlastnícky nepatrí žalobcovi ako fyzickej osobe ale je spätá so spoločnosťou, ktorá je samostatným právnym subjektom. Samotná hodnota spoločnosti, ktorá je samostatnou právnickou osobou, nemôže byť predmetom vlastníckeho práva fyzickej osoby. Nedôvodne žalobca ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odporuje záväznému právnemu názoru odvolacieho súdu vyslovenému v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd vo svojom uznesení nepotvrdil, že žalobcovi v dôsledku exekúcie škoda vznikla, ako tvrdí žalobca v odvolaní, ale konštatoval, že pokiaľ žalobca tvrdí, že nesprávnym úradným postupom mu vznikla škoda stratou hodnoty jeho obchodného podielu spoločnosti a zároveň i nemajetkovú ujmu, ktorú žiada nahradiť v peniazoch, disponuje v tomto aktívnu vecnou legitímáciou na uplatnenie týchto nárokov a v tejto súvislosti odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie a vykonané dôkazy náležite vyhodnotiť a to osobitne so zreteľom na ich spôsobilosť preukázať žalobcom tvrdený vznik škody jemu ako fyzickej osobe.

11. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú nemajetkovú ujmu, odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalovaného, že žalobca nepreukázal jej vznik a existenciu. Nedôvodne tiež žalovaný namieta, že žalobca neprodukoval žiadne dôkazy, keď výsluchom žalobcu ako strany sporu, ktorý je jedným z dôkazných prostriedkov v zmysle § 187 C.s.p. a písomným čestným prehlásením, jeho manželky ako listinným dôkazom bolo preukázané, že žalobca ako fyzická osoba bol autorom základných ideí všetkých činností realizovaných spoločnosťou SMA, 9 rokov budoval túto spoločnosť s vynaložením vlastnej práce, energie, času a úsilia v postavení jediného akcionára, predsedu predstavenstva a riaditeľa spoločnosti, výsledkom čoho bolo vybudovanie, úspešnej, prosperujúcej, perspektívnej spoločnosti, ktorú však exekúcia vedená proti nej ekonomicky zlikvidovala, v podstate zničila jej trhovú hodnotu, pretrhala jej vytvorené trhovo sociálne vzťahy, čím zničila výsledky niekoľkoročnej úspešnej systémovej práce žalobcu, ktorý aj počas vedenia exekúcie proti spoločnosti musel vynakladať ďalšie úsilie na aktívnu obranu spoločnosti proti exekúcii, následne sa musel vyrovnávať so stratou výsledkov jeho dlhoročnej práce a úsilia, so stratou rodinnej firmy, jeho postavenia a s poškodeným jeho osoby ako manažéra, čo malo negatívny vplyv na jeho osobu a správanie, na jeho pracovný aj rodinný život, na jeho psychiku, dobré meno, ako aj na ďalšie pracovné uplatnenie, v dôsledku čoho musel znášať útrapy spočívajúce v prežívaní pocitov sklamania, neistoty, frustrácie a depresí. Nedôvodne žalovaný namieta v odvolaní, že súd prvej inštancie prezumoval existenciu nemajetkovej ujmy, keď uvedené skutočnosti v danom prípade vyplynuli z vykonaného dokazovania, pri čom súd prvej inštancie sa zaoberal aj spôsobilosťou predmetného nesprávneho úradného postupu v exekučnom konaní privodiť ujmu na právach dotknutej osoby aj z objektívneho hľadiska, na základe čoho dospel k záveru, že exekúcia za daného stavu, keď žalobca bol jediný akcionár a predseda predstavenstva, pričom išlo o rodinnú firmu, by mala dopad a dosah na život ktorejkoľvek osoby, mala by vplyv na osobnostnú sféru, povest' a spôsobila by zmeny v spôsobe života. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá žalobcovi ako fyzickej osobe v dôsledku vedenia exekúcie voči spoločnosti SMA, sa prejavila vo vnútornom prežívaní žalobcu, ktoré nemožno preukázať inými dôkazmi, je potrebné vychádzať z výpovede žalobcu o tomto jeho vnútornom prežívaní, ako aj z čestného prehlásenia jeho manželky, i keď blízkej osoby, pretože len blízka osoba môže mať vedomosť o týchto okolnostiach. Vzhľadom na uvedenú ujmu odvolací súd dospel k záveru, že za dostatočné zadost'učinenie nemožno považovať samotné zastavenie exekučného

konania, ale sú splnené podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu v peniazoch a za primeranú možno považovať súdom prvej inštancie priznanú sumu 3000€. Vo zvyšnej časti správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, keď podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné prihliadnuť aj na určité podnikateľské riziko, ktoré sa žalobca už pri založení spoločnosti a jej budovaní dobrovoľne rozhodol podstúpiť a ktoré je nerozlučne späté s výkonom podnikateľskej činnosti, s výkonom ktorej sú spojené možnosti jednak získania neočakávaného značného zisku, ale aj neočakávanej značnej straty, v dôsledku čoho do určitej miery aj žalobca musí sám znášať dôsledky tohto rizika a tiež z dôvodu, že zhoršenie zdravotného stavu a žalobcom tvrdené zdravotné problémy vzniknuté v dôsledku vedenia exekúcie proti spoločnosti SMA žalobca v konaní nepreukázal relevantným dôkazom, napr. lekárskou správou vystavenou v rozhodnom období, t.j. v čase vedenia exekúcie proti spoločnosti resp. bezprostredne nasledujúcim obdobím. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj námietky žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dokazovanie znalcom z odboru Psychológie a že znalecký posudok nebolo v jeho možnostiach predložiť a to vzhľadom na to, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o jeho zdravotnom stave, resp. o potrebe návštevy lekára, psychológa, konkrétnej liečby a pod. Odvolací súd posúdil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného, týkajúcu sa neexistencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcovi, a to z dôvodu, že notársku zápisnicu nemožno považovať za bezprostrednú a priamu príčinu vzniku nemajetkovej ujmy, pretože len na základe jej existencie nemohlo dôjsť k začatiu exekúcie, v rámci ktorej došlo k zablokovaniu účtov spoločnosti.

12. Súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti uplatneného úroku z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, uplatnenej žalobcom za obdobie od 1.9.2011 do zaplatenia, keď správne vychádzal z toho, že žalovaný so zaplatením náhrady nemajetkovej ujmy nie je v omeškaní; povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká žalovanému až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, v ktorom súd určí lehotu na zaplatenie priznaného nároku. Žalobca vo svojom odvolaní nenapadol rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia úrokov z omeškania z priznanej sumy za obdobie od 1.9.2011 do právoplatnosti rozsudku, ale len za obdobie od právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, keďže za toto obdobie žiadal žalovaného zaviazat' na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,5% ročne. Pre rozsudok je však v zmysle § 217 ods. 1 C.s.p. rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia a v danom prípade v čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu. Žalovaný nebol v omeškaní s peňažným plnením, keďže súdom stanovená lehota na plnenie ešte neuplynula, v dôsledku čoho žalobcovi v čase vydania rozsudku odvolacieho súdu nevzniklo právo na úroky z omeškania, a preto ani v tejto časti neboli splnené podmienky pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom a aj žalovaným uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybnit' správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založili svoje rozhodnutie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s §255 ods. 2 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal v prevažujúcej časti úspech v odvolacom konaní, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).